Ik wil je thans mijn geestelijke woning duidelijk maken.
Tracht mij te begrijpen, André, het is zeer moeilijk. Ik zal trachten het op aardsche wijze uit te beelden, waardoor je alles beter zült begrijpen. Waar we nu zijn, dat weet je reeds, is de kamer der liefde. En hier omheen liggen verschillende andere kamers, allemaal karaktereigenschappen. Het zijn de kamers van geloof, vertrouwen, eenvoud en hoop, deemoed, gebed, rust en kunst, en nog vele andere bijeen. Dan bevindt zich hier een kamer, waar ik mijn beleefd aardsch leven kan zien. Daarin ligt alles, geen gedachte, niets is verloren. Alles is bewaard, daarom noemen wij het onze aardsche kamer.
Het is de kamer van waarheid. Uren zul je kunnen ronddwalen zonder zooals je reeds hebt beleefd, waar te nemen.
Het zijn dus karaktereigenschappen, alle van mij zelf.
Dan liggen hierin nog vele andere eigenschappen, allemaal weer kamers, die ik echter zelf niet ken, omdat ze voor mij nog onzichtbaar zijn. Het is je dan zeker duidelijk, dat ik nog niet in deze bewustwording leef. Ik zal nog veel moeten beleven, en naarmate ik stijg, zullen al deze toestanden zichtbaar worden, omdat'mijn innerlijk gevoel daarop afstemming vindt.
Veel vertoefde ik in de kamer van waarheid, om vandaar in die van het gebed binnen te treden. Daarna in die van concentratie en sterken wil, om mij in overeenstemming te brengen, ja af te stemmen op de kamer van liefde, waardoor ik verbinding verkreeg. Zoo ga ik dus verder om mijn huis te versieren,-wat alleen mogelijk is door liefde te geven, door voor anderen iets te zijn. Zoo zal ik afstemming op hoogere toestanden vinden en zal ik eens naar nog hoogere toestanden overgaan, dan zal tevens mijn huis schooner zijn, ik zelf meer geluk en wijsheid bezitten, ja alles zal zich in een nog hoogere afstemming bevinden. Totdat mijn levensfilm in goud zal veranderd zijn. Hiervoor zullen echter duizenden jaren noodig zijn, maar ik weet, dat ik eens dit geluk, dien verhoogden toestand zal mogen binnentreden, wanneer ik mijn weg op deze wijze blijf vervolgen. Wanneer wij steeds voelen, dat
218
hooger gaan mogelijk is, zullen wij al onze krachten daarvoor inspannen om dat geluk te bemachtigen, wat Gods heilige wil is. De fundamenten steunen het geheel, wat de liefdekracht is van ieder wezen, dat hier in de vijfde sfeer leeft.
De kamer der liefde is versierd door verschillende andere eigenschappen. Hetzij door kunst of door andere afstemmingen, die de mensch bezit en in een verhoogd stadium ontwikkeld zijn. Daarom is iedere woning anders, doch zijn de kamers van liefde één. Is je dat duidelijk? Geen wezen is dus gelijk, maar allen bezitten één liefde en zijn daardoor verbonden. Het wordt je tevens duidelijk, wanneer ik je vertel, dat het eene wezen in kunst krachtiger is dan weer een ander wezen, dat weer in andere toestanden ver boven hem is ontwikkeld. Zoo beheerscht de een de muziek, een ander

de beeldende kunst, weer een ander de schilderkunst en zoo vervolgens verschillende toestanden in kunst, die zij beheerschen. Op een anderen tocht zal je ook deze toestanden leeren kennen. Hier is men dus één in alles, zoo ook in onze hemelsche woning. Op aarde leeft men buiten alles om, wij zijn met alles één en verbonden. Het zal je, doordat je dit alles reeds hebt beleefd, duidelijk zijn, dat een geestelijk wezen één is met zijn woning en dat zijn bezit zal stralen, naar de liefde die hij bezit. Zooals ik zeide, kan ik je alleen de kamer van liefde toonen en ook daarin, dus hier waar we thans zijn, kun je niet alles waarnemen, omdat het voor jou niet mogelijk is om mijn diepste innerlijke krachten te peilen. Is je ook dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar."

„Prachtig, dan verder. Ubronus trok je in mijn hoogere afstemming, waardoor je een duidelijk beeld hebt ontvangen, het zou anders onmogelijk voor mij zijn geweest je dit alles duidelijk te maken. Je hebt daardoor gezien en gevoeld, dat een geestelijke woning zich in een bolvormigen toestand bevindt. Zooals mijn huis zijn ook de sferen van vorm. Een sfeer is dus een bolvormige toestand, wat weer afstemming vindt op het universum; dus, zooals het heelal

is, is ons huis.

,, Zooals ik zeide, kan ik je alleen de
kamer van liefde toonen en ook daarin, dus hier waar we
thans zijn, kun je niet alles waarnemen, omdat het voor jou
niet mogelijk is om mijn diepste innerlijke krachten te peilen.,,

schrede voor schrede in je gedachten van alle leven Die als liefde en waarheid plus wijsheid als een wolk van schimmen mist

natuur in 14 muur van kamer van liefde en waarheid vandaar uit door de natuur loopt

------

Gedachten planeet op wolk zitten liefde en waarheid wolken op vangen bij je wolk

Als of alles door kosmiche

Geest van spreken De alwetendheid trainen buiten je zelf buiten je slaap buiten je machten

Stilte In beweging

Mistige wolken

Alle mensen van isis slapen en ik kijk in diepte van duisternis stilte bewegen van bloed dat je familie lijn zien

song:
Palm:
Weten waar ik heen ga , weten dat ik je zie , vrolijk gelijkenissen weten mijn machten
ze schijnen door droomde ik mijn wachten krachten
leef je leven ga mee naar het oneindige leven mee met je dieren en geliefden denken
mee met je vader hemel moeder thuis.

Wat Crisje opvalt is,
dat Fanny thans niet meer voor de wieg ligt. Gerrit heeft voor
Fanny niks te betekenen. Gek is dat toch. Alles is anders, de kin-
191
deren, de hond, het doen en laten, alles, het is er of het is er
niet. Maar ze groeien op, en het leven gaat door!
Hoe lang Jeus in het duivenhok geslapen heeft, weet Crisje niet,
doch nu is de Lange er al weer en vraagt de aandacht van de
kinderen. Het appèl wordt geblazen. Eén is er niet. Wat gaat de
kapitein te keer. Nog eens moet er geblazen worden, Jeus is er
weer niet. Waar is Jeus, Cris? Crisje moet denken. Ja, zij was
bezig. Zij kan niet heel de dag Jeus achter z’n vodden zitten.
Ze heeft haar handen vol. In vredesnaam, niet weer zo’n drama
als gisterenavond, Hendrik, daar kan Crisje niet van slapen. Nu
op zoek naar Jeus. Wacht is, Johan heeft hem daar en daar zien
scharrelen. Toen Johan hier was en dat was tegen die tijd, zat
Jeus hier op de déél En waar anders? Buiten heeft noch
Crisje, noch Johan hem gezien. Johan weet het al. „Kom maor,
moe’der, ik wèt it!” En waarachtig, Jeus ligt midden in het
doe’vehok te slaope. Nu snappen ze Fanny pas. Fanny rende
heen en weer van achteren naar voren. Men dacht, dat Fanny
wilde helpen zoeken, doch het beest wilde de familie naar boven
sturen, maar ze begrepen de hond niet. Dat is ook niet zo eenvoudig.
Je moet er hondenhersenen voor bezitten óf precies

kunnen voelen, wat zo'n hond wil. Dat kan Jeus nü al, daarom kan hij ook met Fanny spreken.
Crisje pakt het kind op, Jeus schrikt. Is dat schrikke, Hendrik?
„Dèn slupt jao met zie'n oge los", valt er uit de Lange. En Johan heeft zie'n héle léve zo iets niet gezien. Het is 'n wonder voor hem. Verward kijkt Jeus om zich heen en begint te schreeuwen. Hij wil niet van de duiven weg. Hier is het beter dan ergens anders. Jeus trapt van zich af, hij voelt zich losgerukt van zijn prachtwereld, maar kan zich tegen het geweld van de Lange niet verzetten.
„Hoe is dèn daor gekomme, Cris?"
„Ik denk, van middag, Hendrik. Ik heb um daor nog nie't gezie'n!"
Jeus schreeuwt: „Laot mie'n los, verdikke nog aan toe. Laot mie n los kalkoe'ne kalkoene , laot mie'n los !"
De Lange lacht zich 'n ongeluk, Crisje begrijpt niet, hoe Jeus

altijd handrem los

anders sloop je je lichaam

Piet leeft in ons midden en is rustig. 'Met Anna praat hij honderd uit. Hij gaat mee om boodschappen te doen, winkelen vindt hij heerlijk en doet als een kleine jongen. Als hij den volgenden dag in slaap gaat, roept Erica me toe:
Piet gaat in slaap, maar hij vliegt nu naar zijn brand terug. Hij doet het al uit zichzelf. Ik kan mijn wil verzwakken. Piet komt tot de beterschap, hij zegt, dat je geen ruiten mag vernietigen, je moet eerst kijken of er
219
trappen zijn. Je moet je beheerschen in alles. Het bewustzijn verandert. Piet klimt terug naar het normale. De dagen gaan voorbij. Intusschen zoek ik mevrouw Van Soest op. Zij doet goed en wil goed doen, ze is door haar goedheid bezweken. Zij en de anderen willen de armoede van deze wereld dragen. Mevrouw Van Soest weet dat, maar men gelooft haar niet meer, totdat ze bezweken is. Ik praat met haar. Wij brengen haar alleen voor onderzoek in Hans' kamer. Ik probeer het eerst met zachte woorden, dan door hypnose. Ze legt zich neer en slaapt onmiddellijk in, maar ze spreekt geen woord. Haar ziel heeft zich volkomen gesloten. Ik weet wat het is, men heeft haar op allerlei manieren gedwongen om iets te zeggen. Deze persoonlijkheid waakt over zichzelf.
We hebben haar ook niet noodig. Ze slaapt en zij blijft eenige uren slapen, ze zal uit en door zichzelf, maar door een wil, die op afstand ingesteld is, wakker worden. Hans laat haar naar een apart kamertje brengen. Het is elf uur in den morgen, om vier uur moet zij wakker worden. Inmiddels leg ik in haar leven, wat ik door woorden bij Piet achter liet. We wachten. Om vier uur betreedt Hans haar kamertje. Het is er eenige seconden voor. Hij telt die seconden en zie, de zieke slaat de oogen op. Ze vraagt:
„Waar ben ik? Waar ben ik toch? Wat hebben ze met mij gedaan?"
.Herkent u me niet?" vraagt Hans.
„Maar natuurlijk, herken ik u, u bent de dokter."
We brengen haar naar de zaal terug. Daar heeft de zuster haar maar te volgen. Ze denkt, ze wil denken en na een half uur vraagt ze:
„Zuster, waar ben ik hier? Wie bracht mij hier?"
„U ben,'t ziek, wij verzorgen u."
„Maar waar ben ik? Waar ben ik, wie bracht mij hier?" .
Hans komt. Hans neemt haar mee naar zijn kamer. Ik ben daar. Als ze binnen komt en plaats genomen heeft, vraag ik:
„Herkent u mij?"
„Neen, ik weet niet wie u bent. Maar waar ben ik?"
„In mijn inrichting bent u, mevrouw Van Soest. Ik ben uw dokter. Wij zijn bezig u te genezen. II blijft hier, u gaat naar de zaal terug. Houdt u rustig, wij doen alles om u te helpen."
De vrouw zinkt ineen. Bewusteloos slaat zij tegen den grond. Als Hans haar tot bewustzijn terug brengt, komt de zuster haar halen. Ze zal worden verzorgd zooals het behoort. Hans vraagt:
„Hoe is haar toestand, Frederik?"
„Wat ik er van weet, Hans, leeft in je handen en is in je bereik. Dit

leven is niet gek. Nooit geweest. Geld, geld, geld is het! Gods duivelen hebben haar opgesloten en jij hebt dat niet gezien. Ze is overspannen, doodelijk in haar moederhart getroffen, haar goeddoen werd haar noodlottig. Er moeten er duizenden zooals zij opgesloten zitten, voor wie de dokters zich volkomen geven, terwijl de heeren of dames zich uitleven. Heb jij dat niet geweten, Hans?”
„Ik zweer het je, Frederik.” '
,,Hoe kwam ze tot je?”
„Als ’n wrak je hebt haar toch gezien? Ik geef toe, zé is de laatste weken veranderd.”
„Deze ziel, Hans, is door haar goeddoen verongelukt. Haar smart, haar ellende bracht haar in dezen toestand. Maar deze slaap voerde de ziel tot het dagbewustzijn terug. Enkele uren slapen, door een opgelegden wil, schonk haar het terugkeeren in het. normale, het dagbewuste ik. Was deze ziel zoo sensitief als verschillende andere vrouwen, dan stond zij voor bezetenheid, ik geloof astrale inwerking, beïnvloeding; hoe die wetten zijn, weet ik nog niet. Nu wordt het leven aangevallen en verhuist de ziel naar haar wereld, doch voelt zich voor onze maatschappij afgesloten. Wat de een door hartstochten ondergaat, is voor den ander godsdienst. Met Sonja hebben wij het wat moeilijker, maar ook zij is te genezen.
Mevrouw Van Soest moet eerst zichzelf'zijn, jij en Karei en de anderen moeten haar onderzoeken. We hebben bewijzen noodig. Morgen zal ze opnieuw slapen en je ziet, wat hypnose >vermag. Indien je deze wetten voelt, Hans, begrijp je, dat zij en Piet door mij leven, zich door mij staande zullen houden, totda't ze op eigen beenen kunnen staan. Ik heb me verdeeld. Wat zij missen, krijgen ze van mij, wij menschen zijn in staat om elkaar te helpen. Wist je dat niet? Je ziet het, op de seconde riep ik haar tot het ontwaken terug. En de menschelijke ziel luistert, omdat dit door een slaap, een wil, mogelijk is. Ze wil niet spreken, maar ook dat komt, mijn beste Hans.”
Den volgenden dag ging Mevrouw Van Soest weer onder den opgelegden slaap. We lieten haar acht uur slapen en ook nu werd zij op den door ons vastgestelden tijd wakker. Ze ontwaakte schreiende, ze was als gebroken van smart, angst was het, om tot de maatschappij te moeten terugkeeren. De hardheid van de menschen heeft haar gebroken. Wij stelden haar gerust en schonken haar het geloof, dat ze nu geholpen werd en nieuwe vrienden kreeg, die haar zouden steunen.
Na de vierde behandeling opende zij haar leven voor ons. Ze is een

moeder van twee kinderen. Man en kinderen hebben haar levend begraven. Man en kinderen, een dochter en zoon, vonden, dat moeder onder curateele moest worden gesteld en ontnamen haar den levensinhoud. Toen zij er zich tegen verzette, haar overspanning het dagbewustzijn brak, sloot men haar op. Natuurlijk, zegt ze, ik was mezelf niet meer, ik wist echter wat ik deed..Toen zonk ik van smart in een heel andere wereld en vond mezelf niet meer terug.

We hebben bewijzen noodig. Morgen zal ze opnieuw slapen en je ziet, wat hypnose >vermag

Men kende hier honderden soorten kruiden en al die kruiden werkten onfeilbaar, ook hierin was het volmaakte bereikt. Voor dood en leven bezat men zalf, kruiden en vergif.
251
Toen Dectar zoover gereed was gekomen, riep men de ziel van het kind tot het stoffelijke lichaam terug. Maar het kind mocht niet wakker worden en zou geruimen tijd in slaap blijven. Alle priesters bleven in directe verbinding met het kind, doch Dectar behandelde den jongen. Als de genezing volmaakt was, hield men met concentreeren op, allen werkten mede, wanneer het een buitengewone toestand was. En deze was bizonder. Eerst daarna keerde de meester in zijn eigen lichaam terug en was deze zitting voorbij. Er kwamen nog andere zieken, ook zij werden geholpen.
Het kind lag daar roerloos, maar over ziel en stoflichaam werd gewaakt. Gaven en natuurkrachten, wijsheid en verstand, gevoel en intuïtie waren in dezen Tempel tot één geheel vereenigd. In het kind was rust, ziel en lichaam waren in harmonie.
De jongen werd nu naar een andere zaal gebracht. Dectar verwijderde zich met het kind en zou tot mij terugkeeren. Andere zieken werden nu geholpen.
Bij een ouden man, die ongeveer dezelfde stoornissen bezat, verwijderde men een gezwel, maar op andere wijze. Hiervoor was geen verwijderen van den schedel noodig. Toen hij zich had neergelegd vroeg de Vader van Isis ons allen, om het proces te volgen en de diagnose te stellen. Wij allen zagen slechts één toestand en waren daarin onfeilbaar.
De ziel van dezen mensch bleef in het organisme, men bracht hem in het halfwakend bewustzijn. In zijn hoofd lag een verdikking en deze kon thans worden verwijderd. Een meester zou dezen zieke genezen, doch hij werd nu door al de meesters geholpen, want hiervoor was massa-concentratie noodig. Alle priesters stelden zich op den zieke in. De priester, die den man had behandeld, maakte verschillende passen over het hoofd en daarmede hielp men hem. Op één punt was deze massa-concentratie ingesteld. Langs zijn linkeroor zag ik een verdikking komen. Op die plaats had men een zalf gesmeerd, die de huid

verweekte. Die verdikking werd steeds grooter, totdat de huid vaneen scheurde en de etter tevoorschijn kwam. Een wonderlijke genezing zag ik geschieden. Opnieuw maakte de priester

252

lange passen over het hoofd en voerde de etter naar de opening achter het oor. Tot viermaal toe zag ik een verdikking. Dan was al het vuil verwijderd en was de man genezen. Ik vond het wonderbaarlijk. De zieke keerde tot zijn eigen bewustzijn terug en ging heen.

Vele zieken werden er op dezen middag geholpen en genezen. En al die menschen vonden het heel gewoon, want de priesters van Isis waren daarin machtig. Dectar keerde tot ons terug, doch de Vader van Isis riep hem tot zich. Een tijdlang sprak de Opperpriestei* tot hem, doch ik kon hen niet volgen, voor mij waren beiden afgesloten. Allen gingen heen. Dectar keerde tot het kind terug, ik kon mij verwijderen.

★ ★

★

In mijn cel gekomen, rustte ik wat uit. Hoe prachtig was alles, dit waren wonderen. Ik begreep alles, al dit machtige, ver, heel ver waren zij gevorderd. Door de gevleugelden hadden zij deze wijsheid ontvangen en het meesterschap van Ardaty gaf aan hen die macht. Maar allen hadden gaven, waren zieners en ontwikkeld. Het waarnemen van al die ziekten was echter de hoofdzaak.

Zij wisten van te voren, wat zij moesten en konden doen, of zij deden niets. In korten tijd had Dectar dit wonder volbracht. Aanstonds zou hij tot mij komen en dan wilde ik hem vragen stellen, want gaarne wilde ik weten, wat hij tijdens zijn prachtig werk voelde. Ik zou willen weten of hij inwerking uit die andere wereld aanvaardde, of dat hij zich alleen op de meesters instelde en vele andere vragen meer. Ik verlangde reeds, dat hij tot mij kwam.

Ik leerde den dood kennen.

Eindelijk trad hij mijn cel binnen, doch ik vond hem heel vreemd en vroeg: „Is er iets, Dectar?”

Hij gaf mij geen antwoord en bleef mij maar aankijken. Opnieuw vroeg ik: „Is er iets met het kind?”

hoe krachtig het gif was. Daarvan
kreeg ik de verklaring, doch in en om de plant legde ik gedachten
en al die gedachten kon Ardaty opvangen.

je hoeft niks te weten dan maar voorzichtig

On Thu, Apr 16, 2026 at 6:20 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
„Je gedachten heb ik kunnen volgen. Door te slapen word je
weer wakker en bewust. In den slaap keert het bewustzijn terug
als er geen andere krachten op ons bljjven inwerken en zoolang
je niet in handen van demonen valt. Nog dieper moet je weg225
zinken, Venry, en eerst daar achter ligt de krankzinnigheid. Je
leider liet het zoover niet komen, want dat is ook niet meer te
beleven. Je weet dan van niets meer af, je bent dus geestelijk
onbewust en lichamelijk ingestort."
„Wat zou er gebeurd zijn, Dectar, als die demonen mij hadden
overrompeld ?"
„Je bent overrompeld, Venry, doch in hun handen loste je op.
Maar laten wij aanvaarden, dat dit geschiedde, dan staan de
meesters voor groote problemen en hadden wij zittingen moeten
houden, dag en nacht door, om je uit hun handen te bevrijden.
Ze kunnen je niet dooden, doch de ellende die je dan beleeft is
verschrikkelijk. Voor dat zij tot een besluit waren gekomen,
loste je op en je hebt het beleefd."
„Ik weet er niets van, Dectar."
„Dat is heel eenvoudig, je was immers bewusteloos. Toch hebben
de meesters je naar je cel teruggebracht. Dat is een lange weg
en toch zoo dicht bij. Waar wij zijn, Venry, daar leven demonen.
Je leefde nog steeds in je eigen cel en toch werd je door astrale
wezens overvallen. Is het je duidelijk, dat de dood tot je kan
komen? Al die wetten moeten we kennen en ze ons eigen maken,
willen wij kunnen uittreden en de wijsheid van daar naar hier
brengen. Je voelt wel, hoe machtig alles is. En wij zullen ons
gereed maken, Venry, nu eerst gaan wij daarmede beginnen."
„Dan is mij alles duidelijk, Dectar. Ik heb je nog eenige vragen
te stellen, is dat mogelijk?"
„Vergeet den muur niet, Venry, wat wil je weten?"
**„Hoe oud was mijn Moeder, toen zij hier binnen trad? Weet je
daar iets van, Dectar?"**
**„Zeven jaren, Venry, dus nog heel jong, maar zij was op tijd
hier."**
**„Ik heb den priester gezien, die mij in mijn jeugd wilde bereiken,
Hoe was zijn einde?"**
„Spoorloos verdwenen, Venry, plotseling gestorven."
„Hoe heeft men dat van mijn Moeder kunnen verbergen, Dectar?"
„Isis is machtig, beste-vriend. Voor haar lijk werd een ander

gebalsemd en bijgezet. De Pharao weet niets, maar ik heb veel
226
mogen zien en ik begrijp nu eerst, waarom ik heb mogen zien.
Je weet immers, dat ik mismaakt ben?"
„Heeft dat hiermede te maken, Dectar?"
„Dat is het, beste Venry, zij hebben mij kunnen volgen, doch weten niet alles.
Onze leider heeft mij toen reeds alles laten zien, want het is buiten hem niet mogelijk."
„Je hebt hem niet meer op Isis ontmoet, Dectar?"
„Ik ontmoette hem soms in het gebouw waar de lijken worden gebalsemd. Toen hij van Ardaty wegging, Venry, naderde zijn einde. Dien nacht ging ook hij sterven, doch door geweld. Vergeet niet, je Moeder was een prinses. Toen je bezeten was, heb ik hem kunnen zien, alles was mij duidelijk en ik herkende hem aan zijn stem en zijn praten. Wat later zag ik hem heel duidelijk, ook al trachtte hij zich voor mij te verbergen. Ook hij heeft mij herkend en mij vervloekt, doch dat doet mij geen kwaad. Hij kon mij niet bereiken.
Maar wij allen zijn toen door je leider beschermd, Venry. Als de Vader van den Tempel dit had kunnen volgen, wat voor mij nog steeds een groot wonder is, waren wij allen heel snel gestorven.
Je Moeder was mismaakt en jij zijn kind en toch heeft men hem voor al deze geheimen kunnen afsluiten."
„Men weet dus niets van mijn Moeder en Ardaty af, Dectar?"
„Neen, Venry, niets weet men hier, ook hij niet."
„Had je al lang dit vermoeden, Dectar?"
„Dectar ziet soms heel goed, beste Venry, en ik ben een vriend van Ardaty."
„Heb je dan met Ardaty kunnen spreken, Dectar?"
„Neen, geen woord, of ik vroeg om te mogen sterven. Doch er waren nog andere mogelijkheden."
„Mag ik het weten, Dectar?"
„Ja zeker, Venry, nu is dat mogelijk, zij zijn nu niet meer hier, maar je mag er alleen nu aan denken. Ik was heel vaak bij Ardaty en toch mocht ik aan niets denken en nimmer vragen stellen omtrent je Moeder. Zelfs niet in gedachten, op géén wijze ook.
Ardaty werd dag en nacht gevolgd. Doch ik kreeg een andere
227
wijze om met Ardaty te kunnen spreken. Ardaty bezat gaven en kon tot zijn kinderen spreken.
In de stilte van zijn eigen innerlijk hoorde ik hem tot al dat leven spreken en dat kon ik volgen. Daarin was hij zóó gevoelig, dat men hem meester noemde. Maar ook toen geschiedde dit door andere krachten, of de meesters hadden ons toch kunnen volgen.
Ik ging tot hem met een plant en die plant was zeer gevoelig.
Van Ardaty moest ik weten, hoe krachtig het gif was. Daarvan kreeg ik de verklaring, doch in en om de plant legde ik gedachten en al die gedachten kon Ardaty opvangen.
Voorzichtig heb ik hem duidelijk gemaakt, dat men hem dag en

nacht in zijn denken en voelen volgde. Maar ook Ardaty was gereed en dacht aan een zieke uit andere streken en verzorgde die vrouw. Toen hij begreep, dat ik had mogen zien en dat hem alles duidelijk was, sloot ik mij weer voor hem af en heb er geen woord meer over gesproken. Nu vind ik het heerlijk, beste Venry, **wij hadden één geheim en dat maakte mij gelukkig.** *Alleen daarvoor reeds, was het waard alles te aanvaarden, wat de meesters mij oplegden.* Maar ik weet nu, dat alles door je leider is geleid, ook de mismaking van haar gelaat, alles, Venry. De meesters hadden het moeten zien, zij allen zijn zeer begaafd.”
„Hoe ben je te weten gekomen, Dectar, dat hij mijn Vader is?”
‚Ik ging zien, Venry, op de plaats heb ik alles mogen zien. Ook at heb ik ontvangen.”
Toen reeds, Dectar?”
Ja, Venry, alleen om mijzelf te wapenen, ik was dus steeds voorbereid. Wanneer men alles weet, hoe gevaarlijk ook, is beter dan niets te weten en dat is voor hier noodzakelijk. Men kan je dan niet overrompelen, doch onze zelfbeheersching moet heel krachtig zijn. Van dien tijd af, Venry, werden al die levens in mij bewust en Ardaty begreep mij.”
„Nu heb ik geen vragen meer, Dectar, ik< weet alles.”
„Dan moet je ook duidelijk zijn, Venry, dat je jezelf moet zijn en aan niets mag denken, of ook nu zijn wij verloren. Dat geheim sterft, doch de meesters waken nog steeds, zij vermoeden iets. Met Ardaty is hun geheim dood, doch jij bent nog in leven. Wan228 neer je gereed bent, eerst dan zal ook dit oplossen, maar wij zullen afwachten. Je hebt geduld, is ’t niet Venry?”
„Ik zal mijn best doen, Dectar. Wat doen wij thans?”
„Je mag nu met mij meegaan om te genezen.”
„Dat is heerlijk, Dectar, ik ben gereed en uitgerust.”
„Kom, volg mij, Venry, doch bedek je gelaat. Je let op niets en vergeet niet, dat men ons ook daarin volgt. Er mogen geen andere gevoelens tot en in je komen, Venry, die wereld is voor ons dood.”

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:52 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com> wrote:
deze maand komt de economie vrouw van straling dak klein geld
maar nog niet gezien

April mei
hebben ze het vaak zwaar

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:49 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com> wrote:
waarom is er altijd problemen voor mij in juli juni als ik jarig ben Backup

en waarom is in sept de goden in gegrepen hebben op softpower

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:45 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
twee ogen \

twee personen laten spreek word dance voor je vader oog

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:43 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
je eigen kind zijn
bescherming geven om je volwassen heid dat je kind zijn krijgt
daarmee bescherming?

je kinderlijke licht beschermen met volwassenheid

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:41 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
je eigen kind zijn
bescherming geven om je volwassen heid dat je kind zijn krijgt
daarmee bescherming?

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:39 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
stof in 1 in duizenden
geest in 1 in duizenden
ziel in 1 in duizenden

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:37 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
motherhood word alle belangrijkste
in fatherhood astrale hemel

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:35 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
,,, „Toen je geboren werd, lieve Venry, was mijn Moeder, die reeds
lang achter den sluier leeft, bij mij. Zij bracht mij geestelijke
bloemen en zei:
„Alléén in de tuinen van Ardaty ligt het geheim des levens.

On Thu, Apr 16, 2026 at 5:33 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
old info

DE PSYCHISCHE TRANCE
Jeus heeft schilder- en tekenbenodigdheden gekocht, in opdracht van
zijn meester. Ik word een kunstschilder, zegt hij tegen de Wienerin,
’n echte schilder, ja, je gelooft het zeker niet, maar dat gebeurt. En
dat wonder gebeurde ook, Jeus heeft zijn eerste tekeningen reeds ontvangen.
Ze zijn vreemd, ziet Jeus, zijn eerste tekeningen, maar hij heeft ze.
Een ornament tekenaar uit de zestiende eeuw manifesteerde zich en
die maakte die dingen. Het is iemand, die wapens tekende in die tijd.

Die persoonlijkheid maakte gebruik van zijn hand en meer gebeurde er niet. Het tekenen geschiedde bewust, Jeus bleef bij z'n volle verstand, hij kon het volgen en dat vond hij nog het leukste van alles.
Alleen wanneer hij z'n vrije dag heeft komt hij er toe en is het mogelijk, omdat de jongens aan de garage hem toch maar uitjouwen, want ze begrijpen het niet. Voor Jeus is het geweldig. Heeft hij nachtdienst, en is hij alleen in het kantoortje, ook dat is nu weer zo'n wonder, dan is de tekenaar er ook, hij weet hem te vinden, dat altijd weer voor hem een machtige belevenis is, het is iets met ruimtelijke vleugelen, immers, het schijnt nu, dat de mens achter zijn kist overal de weg weet en waar het om gaat, in de eerste plaats wéét waar zich zijn geliefden bevinden. Ze vinden hem overal, weet Jeus, waar hij ook is, daar kan hij tevens zijn meester zien en dat maakt hem altijd weer gelukkig.
Zie je hem tekenen, dat hoogst interessant is, denk je toch, dat hij zelf bezig is. Maar een andere persoonlijkheid heeft zijn hand in beslag genomen. Die zet onfeilbaar zo'n getekende vaas in elkaar, zo'n wapen.
Het zijn ingewikkelde dingen, alleen door **ornamenten** opgebouwd. Je ziet er bloemen en vogelmotieven in, ragfijn is het werk en hij, Jeus, kan dat niet! En dat gebeurt met zwarte conté potloden. Hij laat er nu zijn sigaretje voor liggen, want hij kan zich geen grote uitgaven permiteren en moeder de vrouw kan het ook niet missen. Zoveel wordt er nu niet verdiend, het bezit van een eigen garage kent hij nu, wat je vandaag verdient wordt morgen kapot gereden. Hij heeft met ongelukken niet te maken, omdat hij achter het stuur denkt en gezicht
heeft voor de weg en het verkeer, Jeus is een kunstenaar achter het stuur, hij zou geld kunnen verdienen als coureur, hij heeft het gevoel ervoor. Precies als voor het voetballen, hij denkt en heeft gevoel voor alles, nietwaar, als je gevoel hebt dan ben je rijk en zo is het! Het is wel gek, aan voetballen heeft hij geen seconde meer gedacht, hij heeft
174
er geen tijd meer voor!
Maar in hem is heel iets anders gekomen. In hem leeft thans ruimtelijk gevoel, hij is met een meester in contact gekomen en men wil van zijn leven een schilder maken en dat is heel iets anders dan voetballen. Dat hij een ander mens wordt, begrijpt hij, want dat zie je aan alles. Hij is ouder geworden, zijn eerste reis met zijn meester in die wereld was enorm. Ja zeker, de eerste dagen heeft hij in stilte beleefd, het heeft hem van binnen even geslagen, de macht van deze wijsheid was het,die hem toonde, wat wil je en vanzelfsprekend vroeg, denk hierover na!
En Jeus heeft alles nabeleefd, telkens keerde hij tot zijn te grote emoties terug, omarmde Crisje en Miets, sprak met de Lange en kon na enige dagen uitroepen: wereld, mensheid, wat wil je toch?

occult
„Hoe komt u aan al deze wijsheid, Moeder?" Maar zij gaf ook nu geen antwoord en ging verder:
„Door je Vader werd ik geopend, Venry, ook jou zal men openen."
Opnieuw wachtte zij een oogenblik en zei:

„Zal je met niemand over hetgeen ik vertelde, spreken, Venry?”
„Ik beloof het u plechtig, Moeder. Kunt u mij iets van mijn opvoeding vertellen, Moeder?”
„Meester Dectar zal je leeren, aan hem kan je je toevertrouwen. Wat je nu weet, heb je van mij en je Vader en van jezelf. Maar in de tuinen van je Vader leeft de natuurlijke wijsheid, waarvan je den oorsprong zal zien en wellicht mag beleven.”
„U heeft niet gewild, dat ik leerde, Moeder?”
„Toen je geboren werd, lieve Venry, was mijn Moeder, die reeds lang achter den sluier leeft, bij mij. Zij bracht mij geestelijke bloemen en zei:
„Alléén in de tuinen van Ardaty ligt het geheim des levens.”
Ik begreep mijn Moeder en zij vervolgde:
„Op je voorhoofd, lieve Venry, rust de ster van ons huis. En zij, die dit symbool van wijsheid bezitten, zullen verkondigen, waarheen wij gaan en hoe de dingen geschapen zijn. Zij zullen zien, hoe ons leven is, na dit leven. Zij kennen het geheim, waarom de vogels jubelen en de bloemen licht uitstralen. Vele wonderen mogen zij aanschouwen, omdat zij zien en de groote vleugelen hebben ontvangen.”
Ik nam haar beide handen in de mijne en kuste haar innig. Dat wij uiteen zouden gaan, wist ik reeds geruimen tij d. Daarom nam ik mij voor, nog veel met haar te praten.
Mijn Vader trad binnen en had voor mijn Moeder bloemen medegebracht, waaronder een bloem van zeldzame schoonheid, die hij „de liefde” noemde en die hij den naam van mijn Moeder had gegeven. Voor mij vruchten. Mijn moeder dankte hem en een innige liefde overstraalde hun leven.
Na het middagmaal bleven wij nog langen tijd bijeen en sprak Moeder met mij. Daarna wandelden wij samen in de tuinen en bewonderden, hetgeen mijn Vader gekweekt en aan den bodem onttrokken had. Wij aanvaardden de schoonheid van het leven op

Zie je dat
dan niet? Weet je dan werkelijk niets af van al deze machtige zaken?
En toen, je gelooft het niet, voelde hij zich reeds als een Prins zo rijk en wist hij voor zichzelf en zijn Wienerin, door Goddelijke liefde worden wij gedragen. En... hij weet ook, zijn jeugd was geweldig, enorm, wie heeft dit mogen beleven? Waarheid is'het, hij barstte van

binnen, van geluk, van liefde, van eerbied voor Casje, zijn meester.
Dag en nacht heeft hij geméditeerd; gedacht, alles opnieuw gevolgd, elke voetstap heeft hij in zich opgenomen, afgemaakt, volkomen ondergaan, ja gelooft het gerust, meermalen zat hij op zijn Citroen te belken. Wie hem heeft mogen volgen, zag dat gebelk, maar Jeus zei niet waarom. Toen iemand het zag en hem vroeg: waarom lopen je de tranen over de wangen, zei hij: ik barst van geluk. Toen hij dacht, dat die man iets voelde voor de Goddelijke werkelijkheid, wist hij het meteen, en kon hij z'n mond sluiten, achter z'n rug werd hij uitgelachen. Maar ook toen dacht Jeus: wie het laatst lacht, lacht het best! Die man en allen die het niet kunnen geloven, ook al staan zij er met hun neus boven op, moeten dan maar ongelovig blijven, armoedig en armetierig, zielloos, onbewust, totdat „Hein" voor hen komt, eerst dan weten ze het. Dit neemt géén mens hem af, voor geen mens gaat hij op zij, hij weet het, God gaf hem een ruimtelijk contact, het weerzien voor eeuwig! Het is wel gek, de mensen aanvaarden wel de rotzooi, ziet hij, voor machtige zaken staan ze niet open en nu zijn het kuddedieren! Men wist zeker dat hij ebnstig dacht en men voelde tevens zeker, dat hij bijna gereed was met zichzelf, want toen begon men ineens te tekenen en was dat een nieuwe openbaring voor hem zelf.
Toen wist Jeus, dat hij iets bijzonders bezat. De eerste tekeningen
175

On Thu, Apr 16, 2026 at 3:22 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com> wrote:

CHAPTER THREE

The Origin of Hell and Heaven

Man, having completed his circular course on
Earth, stands before new worlds since it is in God's
order of things that he return to Him. He abided by the material
laws, lived subject to life and death and thus went
through the third cosmic grade. Millions of his kind had
lived on the Moon, the Earth, the planets. Where had they
gone? They had entered the astral world and found that they
could not return any more to Earth and to the material life.
In the world in which they now were, there was darkness,
there was not a ray of light to welcome them. What, no
light? Where was the light that had been shining for them
so brightly?
They waited. They believed that it would spring up suddenly.
But they waited in vain. They became drowsy. These
people were hungry and thirsty and could not understand
themselves any more, nor their new condition. Maybe they
had awakened too early? Maybe it was still night here and
the Sun would soon rise and then there would be light?
Where were they? They did not know. The human soul
felt that she just lived; it was a dull consciousness of existence,
nothing more. Her personality and feeling in this

new world were still without consciousness. But soon this human soul shall become awake and conscious. Astral man shall recognize his astral surroundings, and, as had happened on the other planets, he shall adapt himself to his new astral existence.

The men in this dark space began to think. They thought of their long, long sleep, of the failure of the Sun to rise, of the light which had smiled to them in former days always from high up, the light which had given life and growth to the Earth. Had the Power forsaken them now? What had happened to them, anyway? They cried for help—their voices still had their sound. They received answers from each other, and they searched for each other. They all were burning with the same question: Where were they? Had anything happened in space of which they did not know? They became afraid, scared. It lasted so long now—finally light had to come, some time. They thought again: Where were wife and children? They cried for their loved ones, but there came no answer to their calls.

They remembered now that they had been sick. But then they must have recovered now; weren't they still alive? They mingled with each other and discovered that these others were mostly strangers to them. They looked for their own kith and kin and when they found them they talked with them about their condition. But these had no explanation to offer, either. Then, tired of thinking and searching, men and women gave themselves over to one another; their bodies took possession of each other, to dispel loneliness, just as they had been wont to do formerly. It was the wish for personal contact, the urge of the heart. These astral beings used their faculties as before.—Still the question was there: what now?—what was their new destination? Their desires did not cease, there was no end in sight, and they could not do anything for their fate. Had their power forsaken them? Their bodies, were they changed? Their fright mounted. What was it that had happened to them while they had been asleep? They touched each other, and their amazement grew. And all the humans here had to go through the same thing. Their spirits spoke, wished, demanded satisfaction for they could not understand that they had laid off their material bodies. And light still failed to appear. Should they think that the

Sun had gone out of space? Horrible thought! Then they became lost and did not recognize their surroundings any more in the dark. Searching, they penetrated always deeper into dark space, but there was no end. This new world seemed to be limitless. Then fear overpowered them again and they screamed for help, but, again—in vain. No savior

was coming forth.
All these millions of souls are searching. They fall down from fatigue, get up again, search again. But with each step their fatigue increases, their difficulties mount. Many become insane.
Thus the human soul shows her mettle here: Either insanity,—or the power of comprehension. Are there any among them who are strong enough, who will not lose their heads? Yes, there are enough of these, and these are the first ones to recognize their true state.
These strong ones dare to go further than the others. Boldly they advance into the darkness, into space which seems endless. And then they suddenly witness a great miracle. They make sure of what they see and then return to the others. This goes fast, now: a strange, invisible power brings them back to their own kind with the speed of lightning. Then they tell of the miracle which they have discovered.
“We have seen human beings,” they say, “they are different from us, but they live in the light.”
The others, they can’t believe it.
“It is the truth. There is light in that place, and they eat and they drink, these people.”
Now, that the others hear this, they all want to go there. They are dying from thirst, and the darkness here is oppressing. They want to see the light, the miracle light.
In droves they go on their way. As they walk, the first ones lead them and tell them more about their experience, while the others interrupt them with questions: Isn’t their life just as our own life used to be? Thus we used to live ourselves, in
54 THE PAST
the light. Isn’t the light of those people the same as our light was? And does space there sparkle with suns and stars?
“Yes,” confirm the first ones, “it is sparkling there in the sky. Everything is there, our own world anew.”
“And die darkness there, is it different from our darkness here?”
"Yes, even this is the case.”

On Thu, Apr 16, 2026 at 2:47 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com> wrote:
193
— nu mijn eigen bescherming, of men sleurde mij door de duisternis en ik was het speeltuig van de demonen. De zwarte krachten lagen hieraan vast, zoo ook de hoogere, die tot heil van de menschheid konden worden gebruikt.
In mij was, hoe mij met hen te moeten verbinden. In die krachten leefden al die wezens, doch ik zelf ging er in over. In dit leven was ik daarin een meester, voor Dectar en anderen Vader Taiti, die over al zijn kinderen waakte.
De duistere krachten drongen zich nu reeds aan mij op. Daardoor

zou de ziel, die hier Lécca heette en dezen naam droeg, tot mij terugkeeren. Dan riep ik haar opnieuw: „Lécca, je komt! Vader Taiti roept, waar je ook bent, je komt! Treed uit, Lécca, treed uit! Dectar is op aarde, hij is je trouw en heeft je innig lief. Dectar wacht. Treed uit, Lécca! Gebruik je vleugelen en kom tot mij!”

Intusschen legde ik een wolk van kracht om mij heen. Uit ervaring wist ik, dat mijn voortdurende opmerkzaamheid werd geëischt. Als mijn persoonlijkheid in deze krachten overging, was ik verloren. Hierdoor hadden velen den dood gevonden, want ik raakte de wetten der duisternis.

Opnieuw riep ik Lécca en herhaalde mijn roepen geruimen tijd, ik volgde mijn concentratie en dwong haar uit te treden.

Lécca was een priesteres en de zuster van Lyra. Beiden kenden de wetten en geen macht was er, die haar nu kon tegenhouden. Wanneer haar ziel niet op aarde leefde, stond ook ik machteloos. Doch leefde de ziel in een nieuw organisme en behoorde zij tot de bewuste wereld, dan kwam zij tot mij en werd dit leven plotseling in haar bewust. Alléén de wereld, waarin de ziel moest wachten om geboren te worden, kon mijn concentreeren en verbinding onmogelijk maken. Doch Lécca leefde op aarde.

Deze gedachten kwamen weer tot mij en werden mij toegezonden. Wat volgde, begreep ik zooals het vorige: „Wat is magisch en wat zijn de magische wetten? Het is de kennis van vorige levens, het één-zijn daarin en het bewuste ondergaan en het beleven daarvan. Hoe is de werking?

Daarop volgt het ontwaken van het verleden. De ziel, als mensch,

draagt al die krachten in zich, want er is niets verloren gegaan. En nu wij weten, dat alles in leven blijft, ook de onuitgesproken gedachten en gevoelens werking beteekenen, kan de ziel zich daarmede verbinden en dit één-zijn is het beleven van de werkelijkheid, van gevoelens, die eens zijn beleefd. Als u weet, dat al uw handelingen en gevoelens het bezit zijn uit het verleden en u daardoor in het dagbewustzijn leeft en beleeft, èn schept, èn ontvangt, èn handelt, ziet en hoort en dat die gevoelens uw geheele persoonlijkheid uitmaken, dan kunt gij aanvaarden, dat de ziel ook in het dagbewustzijn in het verleden leeft.

Is het u duidelijk, dat uw ziel in dit leven zich nog niets eigen maakte? Dat gij bezig zijt te bouwen, te scheppen en te dienen en dat gij daarin nog niets hebt verdiend? Welke zijn de nieuwe eigenschappen, die u zich in dit leven eigen maakte? Zoek in u zelf, daal in u zelf af, of „ga in” en zie goed en duidelijk, of dit zoo is en u zult aanvaarden, dat u en allen die op aarde zijn, in hun eigen verleden leven en uit dat verleden putten.

Is dit onnatuurlijk? Ga allereerst na, wie u bent en wat u thans bent geworden. Is daarin verandering gekomen? Wie gaf u als kind een volwassen bewustzijn? Kunt gij dat ontvangen? Vanwaar komt het jong aan de eigenschappen, die toch het volwassen wezen toebehooren? Is het leven zoo eenvoudig? Gij kent de

wetten, leg nu om u heen bescherming. Zijt gij u bewust, dat ook
dit noodig is? Is het volle bewustzijn wakker, dan voelt u, dat
dit u al deze kennis bracht, doch het is het verleden, het is dat,
wat gij u in andere levens hebt eigen gemaakt.
Voelt u, dat dit leven waarin gij nu zijt, u het weten gaf? Lécca
komt, omdat ook zij in haar eigen verleden leeft en omdat dit
haar dagbewustzijn is. Want gij praat en denkt en voelt in en
uit het verleden. Er is dus alléén het „nu", dat is en dat blijft,
er is geen verleden, „het leven" is er en daarin zijt gij thans bewust.
Maar alleen van dat, wat uw eigen leven uitmaakt."
Al deze woorden waren volstrekt niet van mijzelf, ze werden
mij gegeven. Doch ik vond het wonderlijk. Mij was alles duidelijk.
Tot mij kwamen nu de gevoelens van slaap en die slaap behoorde
bij Lécca. Haar ziel maakte zich van het stoffelijk organisme
195
los en zij zou tot mij komen. Door hetgeen ik zooeven hoorde,
was mijn verbinding veel eenvoudiger geworden. Reeds van
verre zond zij mij haar gedachten. Lécca was onderweg. Nog
een kort oogenblik en zij zou hier zijn. Door een licht en dicht
waas omhuld naderde mij een verschijning.
„Lécca? Ben jij het Lécca? Dectar's tweelingziel?"

On Thu, Apr 16, 2026 at 2:31 PM Jeff Fernando Post <jefffernandop@gmail.com>
wrote:
josef zei of leerde

gene zijde

naast je gene leven

**stand en Meester Cesarino zal mij leiden, door hem zullen wij
dit beleven. Het licht wordt krachtiger en dat is het teeken dat
wij in een ander zonnestelsel komen. Nu lost tevens die ontzaglijke
stilte op, want ook het licht is in beweging, is energie, al
zullen wij dat niet voelen. Alles is beweging. In die diepe duisternis
voelt men dus de goddelijke stilte. Stel je daar meer op
in, dan zul je nu voelen dat die stilte er niet meer is."**

André deed wat Alcar zeide en voelde nu een andere stilte dan zooeven. „Wat is dat wonderlijk, Alcar.”
„Deze schemering is reeds beweging en die beweging is kracht en werking en die werking overheerscht reeds deze diepe stilte. En daarin liggen vele geheimen. Wanneer

En daar zien zij door het leven heen; zij zien de ziekten op aarde duidelijk voor zich, doch in anderen vorm dan wij ze zien, die deze gaven bezitten. Maar je weet het, als je buiten je lichaam bent, dan zie je alles, het begin en het einde van een ziekte en dat moeten wij hier kunnen zien.

„Neen, Alcar, dat is te diep voor mij, ik weet het niet.”
„Luister, ik heb je in ons leven duidelijk gemaakt, dat wij, wanneer wij aan iets denken, daarin zullen overgaan, moeten overgaan of er treedt een disharmonische toestand in, wat tengevolge heeft, dat wij ons evenwicht zullen verhezen en in een krankzinnigen toestand komen. Gerhard heeft je dat duidelijk ,*gemaakt ik heb je daarvan verteld en jij hebt het zelf in de duisternis beleefd. Toen wij in de duisternis waren en je dacht aan iets en je lette niet op hetgeen waaraan je dacht, bijvoorbeeld
*Zie, Zij die terugkeerden uit den Dood.

toen wij dien man gingen opzoeken die de crematie had ondergaan en ik je zeide te wachten en jij mij toch volgde, werd je terstond aangevallen, omdat je je toestand en afstemming ging verlaten en daaraan *dacht. Dat is overgaan in een anderen toestand, dat is iets beleven en dat beleven komt uit ons diepe innerlijk voort en is dus in het zieleleven aanwezig. Dit zijn geestelijke wetten en behoort tot het zieleleven, is de concentratie en het oogenblik waarin het leven zich bevindt. Verder weet je, dat in den geest geen stukken kunnen worden overgeslagen en tevens, dat wat men verlangt, wil beleven, geschiedt, omdat de mensch een eigen wil bezit. Doch dat willen ligt diep in het innerlijke leven verborgen en het is de ziel die deze verlangens bezit. Dan is het verlangen, dan is het datbeleven zooals de innerlijke afstemming is, het is een bewustzijnstoestand waarin het leven leeft.
En daarom vraag ik je, is het dan zoo vreemd dat deze ziel opnieuw het moederlichaam zal ontvangen? Is dat niet natuurlijk?
De ontwikkeling gaat voort en niet terug, want die werking is in de schepping niet aanwezig, deze werking of wetten kennen wij niet. Dus voort, steeds verder en verder om te ontwaken. Wat volgt dan op dat vorige leven? Hoe is de innerlijke toestand van deze ziel? Kan dit leven terug, moet het niet verder? Dan kan zij alleen het moederlichaam ontvangen en dit wonder geschiedt.
Hierin ligt nu dat wonder van God en liggen verschillende geestelijke en natuurlijke wetten. Hierin ligt vast dat het zieleleven dit kleed, het moederlichaam zal ontvangen en dus voordat het kind in het moederkleed ontwaakt, in het vrouwelijke lichaam overgaat. Voel je thans, André, wat voor wonder dit is? Dat dit zou geschieden en hieraan niets is te veranderen? Dat dit in het zieleleven aanwezig is, maar dat dit de wetenschap, de geleerden op aarde nimmer zullen kunnen vaststellen, omdat dit een natuurwet beteekent? De ziel ontvangt dus hetmoederkleed, omdat dit leven daarvoor en alleen daarvoor naar de aarde zal terugkeeren en zij nu innerlijk zoo ver is gekomen. De ziel ontvangt het moederkleed om in de moederliefde over te gaan, om daar-
*Zie het eerste en tweede deel. Een Blik in het hiernamaals.

door in een hooger bewustzijn te komen. Denk je dit nu eens in.
Dit is dus geen stoffelijke gebeurtenis, doch een geestelijke. Dit is geen stoffelijke wet, maar een geestelijke wet, André en het bezielende leven beheerscht deze wet en het innerlijke leven als

mensch zal dit lichaam ontvangen. Van tevoren lag dus vast dat
bij die ouders een meisje zou worden geboren. Dit heeft de ziel
dus in haar macht en dit is een wet, omdat het bezielende leven
op dat oogenblik daarin leeft en dit het evolueeringsplan, het
verder en hooger gaan voor dit leven is. Is het geen machtig
wonder? Voel je, André, dat daaraan menschen niets kunnen
veranderen en dat zij deze wetten niet kennen? Dat wij dit alleen
in ons leven zien en beleven?”
„Ik heb er geen woorden voor, Alcar.”
„Ik heb je nog heel veel meer te zeggen, André. Ja, mijn zoon
dit is een wonder, maar dit wonder vinden wij in alle stoffelijke
graden en geestelijke levens terug, want van het begin der schepping
af is dit zoo geweest. Het is een wonder en een genade van
God, waarvan de menschen niets, maar dan ook niets weten. Het
is het leven waarin het zieleleven zich bevindt, het is het verlangen
te beleven, maar daarachter ligt een wet en deze wet dwingt
het bezielende leven dien weg waaraan het is begonnen, te volgen,
anders zou het leven er nimmer komen. Wat in de natuur
moet ontwaken en moet worden geboren, zal ontwaken en worden
geboren, moet vooruit en niet terug, of Gods schepping liep
vast en er was onrechtvaardigheid. Doch onrecht hebben wij
nog niet ontmoet, terugkeeren naar een anderen bewustzijnstoestand
evenmin, Gods leven, Gods schepping, alles wat door
God geschapen en in werking is gebracht, moet tot het goddelijke
terugkeeren.
Dit zieleleven daalde dus opnieuw in het moederlichaam af en
het ontving het eene leven na het andere en genoot de vreugde
des Hemels, wat het scheppingsplan is.
In haar omgeving leefde de scheppende kracht: de man. Hij zou
haar man worden en al ware hij aan het andere einde der aarde,
wanneer hij haar zou moeten ontmoeten, zou dat gebeuren. Dan

treedt

Nee, mijn jongen, je kunt je niet zoo maar bevrijden van
de gevoelens, die je nog van dien geheiligden toestand
afhouden. Eerst moet je trachten te dienen en door te dienen
zul je ontwaken. Als jé denkt, dat je het ineens kunt bemachtigen,
moet ik je teleimstelleni. Je bezit de gevoel 6-
krachten nog niet, die je gereed doen zijn voor je tweelingziel,
doch als je daadwerkelijke hulp wilt geven aan het '
leven van God, zal je leven ontwaken en staat je dat groote

geluk te wachten.”
Ik dacht lang over deze woorden na en begreep hoe scherp
247
-de wetten Gods ook voor dezen toestand waren. Niets wordt ons in het leven geschonken, alles moeten we door onzen eigen inzet verdienen. Niemand in de ruimte ontkomt hieraan!
Doordenkend kwamen mijn gedachten bij moeder terecht.
„Als moeder straks komt, vader, hoe handelt U dan?”
„Met moeder heb ik geen verbinding meer. Op aarde had ik aan haar goed te maken en dat is geschied. Hierna gingen onze levens uiteen. Na ga ik verder en zij gaat haar eigen weg. Als zij mij hier ontvangen wil, zal ik haar helpen of ik ga heen. Indien zij mij in dit leven aanvaarden kan, ben ik een broer voor haar en zij een zuster. Ik kan je echter vertellen, dat zij na het beëindigen van haar aardsche leven opnieuw naar de aarde terugkeert, want zij heeft daar nog goed te maken.”
„Maar als ze dan hier aankomt, kent ze U toch niet meer?”
„Dat heeft voor dit leven geen beteekenis, Theo. Als haar aan deze zijde haar vorige levens getoond worden, zal zij mij kennen. Zij is dan het bewuste leven binnengetreden en daarin hebben wij al het leven van God lief. We gaan dan in de universeele liefde over, zooals ik je al zei?’
„De toestand dus, waarin de vader- en moederliefde is opgelost.”
„Juist, m’n jongen. Het is hetgeen, waarop ook Angelica doelde, toen zij op aarde tot ons over de liefde sprak.”
„Ik heb het verlangen, vader, deze liefde te bezitten en toch moet ik aanvaarden, dat die gevoelens niet in mij aanwezig zijn?”
„Je gevoelens raken deze wereld nog niet, Theo. Alle menschen, op een heel enkele uitzondering na, die zeggen lief te heben, voelen zich nog aardsch. Ik vertelde je er zooeven al over. Ze zijn nog ver van dit waarachtige geluk verwijderd. Onze liefde gaat ver boven die van de aarde uit, zij schenkt aan ons het paradijs, want we zijn geheel één. Op aarde kunnen je verlangens en je liefde groot zijn, maar daardoor bezitten ze nog geen geestelijke beteekenis. Ik kom
248
hierop telkens weer terug, omdat je duidelijk het verschil moet voelen. Op aarde raakt de liefde het menschelijk lichaam en pas als ze de ziel raakt is ze geestelijk en rein, Zoover komen echter maar weinig menschen, immers groot moet wel ons bewustzijn zijn, of het menschelijke wezen verliest zich in den geest, waar zoo heel anders gevoeld en gedacht wordt. Onnoemelijk veel moet de mensch op aarde inzetten en aan zichzelf schaven om zich dien graad van liefde eigen te maken. Toch is dit te bereiken.
Door onze liefde voelen we de reine gedachtesfeer van God. Door ons daarin in te leven verruimen en verdiepen we onze gevoelens. Op aarde breekt men echter door elke onberaden

handeling, elk hard woord z'n ondergrond weer af.
Hun gemis aan diepte en liefde wreekt zich dan. Onze gevoelens echter raken de schepping."
„De schepping, vader? Wat bedoelt U hiermee?"
„Het wil zeggen, Theo, dat ik in mijn geval dóór Angelica in de ruimte kom. Door in haar leven af te dalen, zie ik in alle graden van de schepping, die we beiden beleefd hebben. Onze liefde dus voert ons binnen in Gods leven, we beminnen dit. Zoo komt er nimmer een stilstand in onze liefde.
Telkens immers stuiten we bij het af dalen in het wezen, dat ons toebehoort, op nieuwe wetten en wonderen. En naarmate daardoor ons bewustzijn groeit, kunnen we dieper af dalen in de schier onpeilbare toestanden, welke in den mensch als vonk Gods liggen. Door dus door te dringen in het zieleleven naast ons komen we dieper in God en Zijn schepping, en leven we in het centrale stelsel van Hem, Die ons schiep.
Het is diep, mijn jongen, wat je nu verwerken moet. Denk je maar eens in dat we, door het leven naast ons te peilen, in verbinding komen met alle lichamelijke en geestelijke graden, die het leven telt. Zóóver voert het ons als we waarlijk van een mensch houden, dat kan ons de liefde schenken! Is het dan wonder, dat er eerbied in ons komt voor het leven naast ons en dat geen hard woord meer opzen mond kan verlaten?
249
Is het wonder, dat we in onze liefde nimmer uitgeput raken en we diep ons hoofd buigen voor Gods schepping?"
„Is dat in deze sfeer voor eenieder te bereiken, vader?"
„Niet elk leven is ervoor gereed, Theo. Meestal gaan we eerst in de tweede sfeer in deze liefde over."
„Maar waarom zijn die anderen er dan niet gereed voor vader?"

Die zet onfeilbaar zo'n getekende vaas in elkaar, zo'n wapen.
Het zijn ingewikkelde dingen, alleen door **ornamenten** opgebouwd. Je ziet er bloemen en vogelmotieven in, ragfijn is het werk en hij,

voelen. Ik ben dat — en Angelica is daar zooals ze nu isr evenals vader. Toen al hadden ze elkander en mij lief — ze zijn nu alleen bewuster in de wetten. Angelica en vader hebben de levenswetten mogen beleven, ze kennen ze nu en thans helpen ze mij om erin door te dringen.
Ik voel nu wat ik wil en wat mij daar met hen bezighield.
Ik ben een psychiater, een geleerde, die de diepte der ziel wil leeren kennen. Hierheen gaat mijn voelen en denken, mijn leven uit. Daar op aarde, thans in de ruimte. Een verschil is er niet. Angelica had gelijk, toen ze aannam, dat we volop de gelegenheid krijgen onze studie te beëindigen. Zoo goed is God. Door dit te denken kom ik weer terug in de lichte, ruime kamer. Ik ben het thans, die het woord heeft.
„Iedere schok, m'n lieve vriendin, brengt me tot wanhoop, zoolang ik de diepte ervan niet ken. Ik voel m'n machteloosheid als ik. tegenover m'n zieken sta. Er móet toch genezing zijn voor al die menschen. De natuur kan dat bereiken, zeg je. Maar ik wil weten, of de ziel niet de genezer kan zijn, of zij niet op te wekken, niet wakker te maken is, als de schok ondergaan is. Als ik die zekerheid niet krijgen kan, doe ik er beter aan met mijn werk op te houden. Hoeveel schokken kan de mensch in het dagelijksch leven niet te verwerken krijgen? Onnoemelijk veel. Ik moet ze allen leeren kennen. Goed, ik wil aannemen, dat jouw kruiden een medicijn zijn. Maar dan ben ik er nog niet. Nieuwe, steeds weer andere schokken teisteren den gevoeligen mensch. Zullen die kruiden in alle gevallen helpen? O, kende ik de ziel maar! Ik wil mezelf er voor geven haar te leeren kennen. Ik geloof niet, dat er een gewichtiger probleem is in heel onze samenleving dan dat van de menschelijke ziel. Als we haar kennen, kennen we den mensch.
Maar het lijkt me, alsof ik eiken dag vérder van haar kom te staan. Ik loop in een doolhof en sta steeds weer voor nieuwe hindernissen, die al m'n verwachtingen om eruit te komen 'te niet doen.
Als het waar is, wat jij aanneemt, dat we meerdere levens

bezaten, staat daar dan tevens mee vast, dat de ziel niet te

vernietigen is? Ook niet door een verschrikkelijken schok, die het lichaam in stukken scheurt? Zoo het waarachtig waar is, dat we meer dan een leven krijgen, wordt het voor mij nog maar moeilijker.

Ja, Alcar, ik weet het. Behooren die anderen reeds tot den tweeden graad?"
„Ja, je ziet dat zij andere lichamen bezitten en al is die verandering niet zoo opvallend, toch is dit een andere graad en de tweede
139
stoffelijke graad dien wij kennen. Ook deze menschen zijn innerlijk anders, want zij voelen en begrijpen meer, zijn niet meer zoo schuw. Er zijn reeds vele innerlijke veranderingen zichtbaar, innerlijk en uiterlijk zijn zij dus anders.
Maar waarom leven deze menschen niet tezamen? Is dit niet eenvoudiger? Waarom zien wij in al die overgangen op aarde dit terug en sluiten zich die groepen, al die zwarten niet aaneen?
Is dat niet vreemd? Luister André: Zij kunnen zich niet aaneensluiten ook al zouden zij dat willen. Die graden kunnen niet worden verbonden, want die stoffelijke graden leven gescheiden.
Het is een wet die hen van elkander scheidt. Dit is de na turn? en is de eerste en tweede graad. Diep in hen ligt dat wonder en zij reageeren erop als iets natuurlijks. Beide graden kunnen elkaar niet uitstaan. En waarom? Is dit nog zoo onbegrijpelijk nu wy al die graden kennen en dit van het begin der schepping af hebben kunnen volgen? Die menschen zijn niet te verbinden en kunnen door menschen niet worden verbonden, want de natuur roept hun een halt toe, evenals in ons leven, wanneer wij verder willen gaan dan onze eigenlijke sfeer of afstemming is."
„Het is alweer wonderlijk, Alcar."
„Maar natuurlijk, André. Het is zoo heel gewoon en toch diep, heel diep, want het behoort bij Gods schepping.
Deze menschen nu voelen anders. Zij zijn niet voordierlijk meer, maar dierlijk. Ook zij kunnen niet nalaten om hun medemenschen af te maken en op te eten, ook al zijn zij over het algemeen verder dan zij waar wij zooeven waren. Toch gaan zij nu reeds andere dingen doen, want zij bezitten gevoel, hoewel dat gevoel dierlijk is. Ook zij kennen nog geen God en hebben geen begrip van al die hoogere graden. Toch is er iets in hen wat hen boven die anderen verheft en dat is de tweede stoffelijke graad waardoor zij dit gevoel ontvangen. Dus nog ontvangen zy, hebben geen bezit, maar ontvangen steeds, totdat zij iets van zichzelf maken. Eerst dan wanneer zij niet meer kunnen dooden, dan komen zij in harmonie met het leven waarin zij zyn. In elk

aardsch leven leeren zij. Wat zij zich in een aardsch leven eigen
140
hebben gemaakt, dat blijft hun bezit. Op deze wijze gaan zij
verder. Maar hoe lang nog? Tot in den hoogsten graad, want ook
daarin zullen zij leven en zich vergeten. Zoo is de geheele schepping,
zoo gaan zij van het eene leven in het andere over.
De menschen willen bezit en wanneer zij het bezitten, dan moeten
zij weer wat anders en ook dat andere deugt niet. Het eene
stoffelijke kleed, dit zal je thans duidelijk zijn, geeft hun meer
dan het vorige. God geeft het innerlijke leven steeds meer. In
al die stoffelijke graden ligt aardsch geluk en dat geluk is hetgeen
op aarde tot stand is gebracht. Dat zijn de dingen die zij
van onze zijde hebben ontvangen en in al die graden aanwezig
zijn. Je voelt dan tevens, dat iedere stoffelijke graad zijn eigen
kracht bezit en dat het geluk en die dingen, die het leven op aarde
veraangenamen, daartoe behooren. Voel je wat hen wacht? Dat
zij dit zullen ontvangen, maar dat zij zich tevens zullen vergeten?
Dat zij, naarmate zij hooger komen, al die stoffelijke dingen,
al dien rijkdom, al die schatten der aarde willen bezitten,
maar dat ook zij daarin ten gronde zullen gaan? Dit gaat zoo
vöort, André, totdat zij den hoogsten graad in de stoffelijke
wereld hebben bereikt en dit geschiedt, zij moeten hun aardschen
kringloop volbrengen. Wij zullen dat zien en ik zal het je
toonen, nog weten zij hier niet beter en kennen al die schatten
der aarde niet, maar zie, hoe zij hier reeds al die aardsche prullen
verzamelen. Hier reeds ontwaken deze hartstochten. In het oerwoud,
ver van de intellectueele wereld verbannen, verzamelen
zij aardsche dingen en daar ligt hun menschelijk geluk en hun
gansche innerlijk aan vast. Dat is het wezen, dat is de ziel, dat is
hun persoonlijkheid.
En die persoonlij kheid groeit, ontwaakt, moet ontwaken, nadat
zij in een hooger stadium komen, wat voor hen het verhoogde
stoffelijke organisme is. Doch zij zelf, het bezielende leven zal
daardoor ontwikkelen. De ontwikkeling die zij thans bezitten,
stemt hen op het dierbewustzijn af. Hier zien wij het beginstadium
van menschelijke hartstochten, die wij in verfijnden toestand
in den hoogsten graad terugzien.
141

ik ga nu gewoon wachten tot dat ik er vragen zijn

Een hebzuchtig gevoel kwam er nu in mij en trof mij heel ernstig, want het raakte nu mijn volle bewustzijn en ik begreep de beteekenis ervan. Als een vrek, die zijn goud en zilver na telt en naar de aardsche schatten zoekt, zocht Dectar naar geestelijke schatten. Doch als een gulzigaard stortte hij zich op mijn ziel. Hij verbrak de sloten van mijn zielehuis, verbrijzelde daarbij de deuren, die hem den toegang afsloten, die alléén door mijzelf ontsloten konden worden en trad mijn zielekamer, het diepste en aller, allerheiligste van iederen mensch, binnen. Dectar trad in mijzelf, doch ongevraagd, als een dief in den nacht.

Dectar, Dectar, wat zoek je in mijn ziel? Waarom verbreek je de deuren van mijn zielewoning? De Goden zullen dat niet eens doen, want het is van mij, het is mijn eigen lichaam en het innerlijke leven behoort mij toe. Wil dat zeggen, Dectar, dat je over mij waakt? Is dat je liefde, die je mij wilt schenken? En beteekent het, dat je een Vader en Moeder voor mij wilt zijn?

Ik bleef Dectar volgen en voelde opnieuw die heerlijke warmte op mijn hoofd schijnen. Door die warmte verhoogde mijn zien en voelen; die warmte wilde, dat ik duidelijk waarnam. Ik was daar heel dankbaar voor, ook al begreep ik nog niet, of deze bewust uitgezonden stralen van een mensch afkomstig waren.

Dectar leerde ik als een geestelijken dief kennen. Alle hoeken van mijn zielewoning trachtte hij te doorzoeken. Wat daarin reeds gerangschikt en met zorg opgesteld stond, duwde hij ruw opzij, om op de plaats, waar het stuk stond, te kijken, zoo grondig onderzocht hij ieder hoekje.

Wat dit voor mijn stoffelijk lichaam beteekende, kon ik nu duidelijk waarnemen. Al die brute gedachten en gevoelens stoorden mijn rust. Mijn stoflichaam schokte hevig en ik zag, dat ik mij naar links en rechts wrong, telkens en telkens weer omkeerde en geen rust kon vinden, ook al was ik er mij toen niet van bewust. Maar dat kwam door Dectar, mijn ziel, „ik-zelf” werd gestoord. Dectar zocht en zocht, maar naar wat?

Toen ik hieraan dacht, voelde ik weer die warmte en met die warmte andere gedachten. Nu volgde ik Dectar niet meer, want ik had mij op zijn doen en laten ingesteld.

Thans zou ik in hem af dalen en dan voelen en zien, wat hij in mijn zieleleven zocht.

72

Doch ik hoorde hem zeggen: „Ben je het, of ben je het niet? Ik moet het weten.”

Hij zocht verder en volgde mijn innerlijke leven. Nu begreep ik, wat hij wilde. Dectar trachtte in mij „levens” te zien, „levens” die ik had beleefd en één ervan zocht hij in mij op.

„Ben je het, of ben je het niet,” en ben ik het, Dectar? Dacht hij een andere persoonlijkheid buiten mij om, in mijzelf te vinden? Wien zocht hij en wat wilde hij eigenlijk weten?

Plotseling keerde hij tot zichzelf terug, vergat daarbij de deuren van mijn ziel te sluiten en als een dief, die betrapt wordt, herstelde hij zich. Na een kort oogenblik was hij ook weer geheel zichzelf. Maar nu keek hij omhoog, naar links en rechts, wachtte weer een oogenblik af en voelde zich gerustgesteld.

Voor wat, Dectar, ben je angstig? Ik zie, dat je rilt en beeft van angst. In jou is angst gekomen. Waarom mijn vriend, meester Dectar, ben je een geestelijke dief. Moet ik mij voor je bescher-
— men? Als een hongerig dier sluip je mijn ziel binnen en stoort daarin de rust.

En jij zegt, rustig, heel rustig zijn, Venry? Vooral rust en denken en voelen, diep, heel diep denken. Ben je een huichelaar, Dectar? Als ik dat moet aanvaarden, hoe diep zal dan mijn ziel zijn gewond. Nu reeds ril en beef ik van hetgeen ik heb mogen waarnemen.

Hij had zich geheel hersteld en ging heen.

Ik bleef mijzelf volgen en de nacht naderde. Een andere kracht was tot mij gekomen en trad mijn cel binnen. Die kracht was als een schim en ook die schim daalde in mij af en ik beleefde opnieuw dat doorschommelen van mijn zieleleven, maar nu nog met meer geweld en haast dan voorheen. Was dit opnieuw Dectar? Was hij buiten zijn organisme getreden, zooals ik vroeger beleefde? Want nu kon ik reeds dieper denken en ik dacht daaraan.

Behoorde deze schim bij Dectar en was dit een gedeelte van hem zelf? Ik stelde mijzelf vragen, want ik kon nu niet duidelijk waarnemen. Deze schim wilde echter mijn ziel openen, nu reeds geheel openen, waar toch jaren voor noodig zouden zijn. Als een
73
— spook zocht en doorzocht het mijn ziel. Een vreemd en geheimzinnig iets leerde ik nu kennen. Ik volgde deze schim, maar kon mijzelf nu niet zoo duidelijk zien en ik begreep, dat hier een splitsing van een persoon vertoefde, die, zooals ik beleefd had, iets wilde weten.

dieren naar mij luisteren?
zoeken naar de werkelijkheid?
dichten en het leven in je verzen bezingen?

Dan
leer je „dag en nacht” kennen en de dieren, kortom alles. Maar vooral, jezelf.

kunstproducten leven

Bezing al die raadsels in je verzen. Vraag aan ons menschen om te voelen en te denken.

„Mijn verzen zijn leeg, maar is die leegte ook niet in jou?”
„Jij hebt iets in handen, Juan, je bezit kunst, ik ben slechts een zoeker. Voel je dan niet wat ik bedoel???????????????

Ja, je was te bereiken, je moeder werkte op je in en dat is
baar volkomen gelukt.”
„Je lijkt wel een wijsgeer, zooals je me alles uitlegt.”
„En jij,” liet ik er op volgen, „bent een weetgier.”
Jeanne lachte en ik maakte mij gereed om te vertrekken.
„Ga je heen, Jozef? Hè, dan moet ik weer twee dagen wachten.”
„Ja, ik moet weg, er. zijn nog meer menschen, die mij noodig
hebben.” Dit afscheid was moeilijk; ook Jeanne voelde het.
71
Ze zag mij aan, maar zeide niets, doch ik wist, waaraan zij
dacht, omdat ik haar aanvoelde. Geen woord werd er meer
gesproken. Om haar heen lag de dood, waar zij op wachtte.
Wij voelden het beiden.
Toen ik den volgenden keer bij haar kwam, zag ik terstond,
dat haar einde naderde. Op haar gelaat lag de dood, haar
vriend, dien zij spoedig zou leeren kennen. Geestelijk was zij
zich bewust van alles en dadelijk begon zij weer vragen te
stellen. „We hadden het laatst over droomen, niet waar? Ik

zeide, kort voordat je heenging, dat ik wist wanneer het bij
mij was teruggekeerd. Weet je dat nog?”
Ik maakte daaruit op, dat zij dag in dag uit aan al die dingen
lag te denken en ik vroeg haar: „Wat wil je daarmee zeggen?”
„Ik wil weten hoe dat kan?” Ze was zeer scherpzinnig in
haar vragen, doch mijn leider zeide, haar niet meer te vermoeien
en spoedig heen te gaan. Ze wist nu voldoende!
„Nu, zeg je niets?”
„Je bent ongeduldig, Jeanne, ik moet eerst denken.” In waarheid
was ik met mijn leider in contact, waarvan zij echter
niets hoorde of zag. „Dat je veel hebt gedroomd komt, omdat
je ziek bent, dan wordt de mensch gevoelig, doch alleen dan,
wanneer men het geestelijke leven wil leeren kennen. Hoe
gevoeliger de mensch is, hoe meer hij in den geest waarneemt,
wanneer hij zich op het geestelijke leven gaat instellen.
Wanneer men een geliefde heeft verloren, dan eerst
krijgt het spiritualisme waarde; voordien was het onzin. Ik
beleef dat vaak, heel vaalt, wanneer de menschen tot mij
komen. Je kunt hun dan niet genoeg over het leven na den
dood vertellen; ze willen er alles van weten. Dan eerst lezen
ze geestelijke boeken en gaan er dieper op in. Dan zijn hun
harten gebroken en zijn zij te bereiken. Dus hoe meer strijd,
ziekte, leed en smart de mensch ontvangt, hoe gevoeliger hij
wordt, hoe verschrikkelijk het ook is. Voel je wat ik bedoel?”
„Ja, ik begrijp het.”
„Wanneer de mensch afstand kon doen van zijn bezit, dan
72
eerst leeft hij zooals God het wil. Doet hij dat niet, dan voelt
hij strijd en gaat er vaak in ten onder.”
„Dan kan ik mijzelf feliciteeren,” zeide Jeanne, „ik hecht
aan geen bezit.”
Toen ik den volgenden keer bij haar kwam, had de huisdokter
met haar besproken haar in een ziekenhuis te doen opnemen.
Nu was ze uitgepraat. Hoe was ik van haar gaan
houden! Ze was mijn zuster geworden. Een tijdlang bleef ik
bij haar, beiden voelden we de stilte des geestes. Ze sprak
geen woord, maar haar oogen vroegen om kracht. Met haar
hand in de mijne, bad ik tot God, dat zij spoedig mocht heengaan.
Roerloos, met sneeuwwit gelaat, de sporen van den
naderenden dood op haar lippen, zag zij in die ontzagwekkende
ruimte, waaruit een lichtstraal haar bescheen. Haar
levendigheid had ze reeds verloren, haar leven op aarde liep
ten einde. Dit was een zuiver heengaan, een geestelijk overgeven
aan Hem, dien men God noemde. In Uw handen beveel
ik mijnen geest! Deze gedachte kwam in mij op. Was het
ook de hare? Dacht zij daaraan? Het groote probleem was
begonnen zich te openbaren.
Mensch, mensch der aarde, weet gij dat gij eeuwig leeft?
Voelt Gij, dat wij eens voor Gods heiligen troon zullen verschijnen?
Dat wij naakt zullen staan, zoodat iedereen zal zien

hoe wij zijn, hoe wij voelen?
Een kind Gods zou thans overgaan; lang behoefde zij niet te wachten, haar koffers waren reeds gepakt. Jeanne was ingedommeld en stillekens ging ik heen. „Vaarwel, kleine meid, vaarwel,” zeide ik in gedachten, „groet mijne vrienden in de sferen, spoedig zul je moedertje en Greetje zien, beiden in geluk en eeuwige schoonheid.”
JMijn taak was voorbij.
Eenige dagen later kwam haar zuster mij bezoeken. „Wilt u haar nog een bezoek brengen, zij vraagt naar u.”
„Gaarne,” zeide ik, „ik zal haar morgen bezoeken.”
„Ze is verbazend achteruitgegaan, u zult haar niet meer herkennen.”
73
Den

Indien ik u thans
ga kennen en uw machtigen wil ga voelen, komt dit, omdat ik in uw nabijheid leef en één ben met u, in leven en dood. Geen
267
betere kastijding had men hier voor mij kunnen uitdenken. Ik leer en word bewust, en ben u zeer dankbaar. Ik voel uw warmte in mij komen, die mijn ziel versterkt. Ik wil aanvaarden en zal steeds in vreugde en rust, maar ook in leed en smart aan u blijven denken. De krachten, die ik thans voel, zullen mij helpen om mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zal behalen. Daarna zal ik, omdat ik u ken, de groote vleugelen bezitten. Gij zijt voor velen verschrikkelijk, maar de onmetelijke ruimte is in u en uw ---- vergezicht is machtig.”
Uren lang sprak ik met den dood. In mij kwam diepte en geestelijke ouderdom. Mijn cel was geheel leeg, dit sloot alles en iedereen uit, ik was geheel één met den dood. Heilige ernst was er nu in mij gekomen en die zou in mij blijven. Hoe wonderlijk vlug was ik veranderd. Mijn ziel hunkerde naar diepte en ik zelf werd daarin bewust. Diep waren de gedachten en gevoelens van den dood. Het kinderlijke en speelsche was uit mij weg en gedood, in slechts korten tijd had ik mijzelf leeren kennen en ik voelde mij heel gelukkig.
De nacht maakte plaats voor den dag, maar ik was nog steeds bezig te denken, den dood te volgen in zijn duizenden stadia van sterven en doodgaan. De lichtjes brandden nog steeds, een tiende van hun inhoud hadden zij eerst verbruikt.
Ik hoorde dat er aan mijn celdeur gerammeld werd en dat er iemand binnentrad. Wie het was, kon ik niet zien ik lag te diep in mijn kist. Het was mij alleen mogelijk te voelen en mij daarop in te stellen. Dectar was het niet, zijn invloed en uitstraling was anders. Een vreemd gevoel kwam in mij en daaraan stelde ik die onbekende persoonlijkheid vast. Die gevoelens bouwden zich voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen. Dezen priester kende ik niet. Wat hij hier kwam doen
. beleefde ik al spoedig, omdat hij mijn lichaam besprenkelde.

Ook dat begreep ik, want ik nam het van hem over. Wie den dood inging had geen voedsel noodig. Dus kreeg is niets, ik zou mij daarmede moeten vereenigen. Waarachtig, zoo dacht ik, Isis is machtig, ook hierin diep.
Opnieuw begon ik te denken, want ik kon niet inslapen. Den
268
geheelen nacht had ik geen oog dicht gedaan, ik zou en moest wakker blijven, of ik leerde niets.
„Als gij wilt, tracht dan te slapen,” zei Dectar, maar het was mij niet mogelijk. Ook hierin was Isis groot en diep, ik zou bijna zeggen, volmaakt. Dan maar denken, steeds en steeds weer opnieuw denken, alles 'en alles van mijn jeugd af nabeleven en het mij eigen maken. Ik ging dan ook mijn geheele leven na, van klein kind af volgde ik alles. Niets was er verloren gegaan, alles keerde tot mijn bewustzijn terug, nu ik ook daarmede één was. Toen ik daarmede gereed was, was de dag alweer voorbij en naderde de nacht. Nu volgde ik hetgeen Dectar mij had geleerd en wij samen hadden besproken. Zijn voelen en denken zoog ik thans in mij op, want zijn wijsheid gaf mij nu rust én dankbaarheid, zoodat ik geen haat meer voor hem voelde. Het is toch merkwaardig, zoo dacht ik, ‘als het nog lang duurt dan ben ik hem zelfs dankbaar voor alles wat ik thans beleven mag. Mijn liefde voor hem keerde weer tot mij terug en dat maakte mij heel gelukkig. Van mijn leider hoorde ik nog steeds niets. Maar hoemeer ik aan Dectar dacht, des te dankbaarder werd ik. Toen ik zoover gekomen was en hem weer aanvaardde, keerde ook mijn liefde weer in mij terug, doch ook de nacht was alweer voorbij, daar de zon opkwam. Te slapen was mij niet mogelijk geweest, ik moest wakker blijven.
Opnieuw beleefde ik dat besprenkelen van mijn lichaam en dat beteekende een weldadige verfrissching voor mij. Twee dagen en nachten leefde ik reeds in mijn kist en nog steeds brandden de lampjes en wilden niet sterven. Als die den dood ingingen, behoorde ik weer tot de levenden en was mijn één-zijn met den dood voorbij. En het was wel vreemd, dorst of honger voelde ik niet eens. Ik was te intens één en verbonden. Dus begon ik maar weer opnieuw te denken en ik volgde al die menschelijke sterfbedden en verlangde heel innig, dat de dood weer tot mjj kwam, want door Hem leerde ik heel veel. Op den dag voelde ik Hem ver van mij verwijderd, maar in de duisternis was ik geheel één. De dag duurde mij nu een eeuw, zoo verlangde ik dat het duister werd. Ik begreep, dat de lampjes voorloopig nog
269
zouden blijven branden. Alles ging dienzelfden weg, géén levend organisme kon hieraan ontkomen. Op den dag onderging ik deze doodelijke rust en ik maakte mij als ’t ware gereed voor den nacht, om goed en duidelijk te kunnen luisteren. Den Tempel van Isis en al de meesters was ik vergeten. Ik dacht alléén aan Hem, Zijne Majesteit „De Dood”.

Daarin was ik nu heel innig bewust, dit bewustzijn was eerst kort in mij gekomen. Ik volgde toch de wetten van Isis en maakte ze mij eigen. Ook wilde ik mij de onzichtbare wetten eigen maken, waarvan „de dood” mij verteld had. Langzaam ging de dag voorbij en werd het weer avond.

Moeheid voelde ik niet, mijn lichaam stond echter strak, alsof er geen leven meer in was. Het werd reeds duister, de zon was reeds lang onder, in den Tempel was iedereen ingeslapen, alleen ik was nog wakker. Zeer zeker, deze kastijding genas mij, bracht geestelijke diepte tot mijn arme ziel en het ontwaken voerde mij omhoog, zoodat er een andere stilte naderde, weer anders dan zoo straks, dan gisteren, en eergisteren, deze was wéér dieper, nog rustiger zou ik zeggen.

Het moet na middernacht zijn geweest, dat ik de zachte schreden van den dood hoorde naderen. Met Hem moest er een ijskoude luchtstroom tot mij komen; nu echter werd ik hevig warm.

Zijne Majesteit was in aantocht. Lang behoefde ik niet te wachten en als een waarachtige gestalte zag ik Hem voor mij. Hij zei tot mij: „Goeden nacht, beste Venry.”

„Goeden nacht, Majesteit, gij keert tot mij terug?”

„Ik heb je verlangens gevoeld, beste jongen, en dus kom ik je iets van mijn ervaringen vertellen, die ik zoo juist weer moest beleven. Ik zeg „moest”, beste Venry, want zij wilden niet luisteren en niet tot mij komen en je voelt wel, ik moest toen weer geweld gebruiken en dat is heel jammer. Ik was bij een rijk heer, Venry, hij had veel aardsche goederen en al zijn vrouwen beweenden hem. Ik zag naar al die tranen, beste jongen, doch niet één van hen meende het. Zij hadden hem gediend, omdat zij tot het aardsche leven wilden behooren en om naar al die rijkdom te kunnen kijken, ook al behoorde het haar niet eens toe. Maar

Wij kwamen bij een hut, maar aan den ingang bleef Dectar staan
en keek naar de zieke. Een vrouwelijk wezen lag als een willoos
235
instrument op den grond, haar oogen puilden uit de kassen. Ik
voelde, dat Dectar ging waarnemen en volgde hem in zijn zien.
Ondertusschen zei hij tot mij: „Is het je duidelijk, Venry? Zij is
bezeten van het soort zooals jezelf hebt beleefd. Als je wilt, kun
je haar in slechts korten tijd genezen en dan zal zij haar gebeden
om hulp en gaven niet meer opzenden. De Goden zonden haar het
onbewustzijn in een menschelijke gedaante, doch een demon
daalde in haar af. Zullen wij beiden haar helpen, Venry. Ik wil
je heel gaarne volgen. Wij behoeven haar niet eens te bestralen,
de astrale persoonlijkheid voelt al dat wij ons instellen en zal
heengaan."
Wij stelden ons beiden op de zieke in en gingen waarnemen.
Dectar zei: „Kun je alles zien, Venry?"
„Ja, Dectar, zij is bezeten, het astrale wezen leeft zich door haar
uit en belooft haar geestelijke schatten, waarvan hij zelf geen
begrip heeft. Het is een man, Dectar."
„Heel goed, Venry, maar zie, hij wil zich waarachtig nog verzetten.
Kijk, zij krimpt ineen van pijn, kronkelt zich als een
slang, maar ons geestelijk vuur dwingt hem haar los te laten.
Nu zal zij bewusteloos ineenzinken, doch dan is hij weg."
Onze sterke concentratie dwong het astrale monster uit haar
lichaam te gaan en de vrouw zakte bewusteloos ineen. Wij droegen
haar naar een rustbed en Dectar zei tot haar man: „Gij wilt
liever, dat zij deze gaven niet meer bezit?"
„O, meester, neem haar al deze verschijnselen af, de Goden vervloeken
mijn leven en zij brengt leed en smart over mij en de
kinderen."
„Wij zullen haar afsluiten, Venry, zoodat haar gevoelens blijven
slapen. In waarheid is zij zeer gevoelig, doch dit is voor haar
niets dan ellende. Wij zouden van haar een waardig priesteres
kunnen maken, doch nu is zij Moeder en haar instellen is verward.
Ken je deze werking, Venry?"
„Ja, Dectar, ik zie wat in haar leeft, het is mij duidelijk."
„Haar innerlijk leven heeft zich op deze wijze gesplitst, Venry.
Voor velen is het juist de allereenvoudigste ontwikkeling, voor
haar is ze noodlottig, deze gevoeligheid brengt haar in een

onevenwichtigen toestand. Wij zullen om haar gaven een dichte aura leggen en een tijd lang aan haar denken. Wanneer al die krachten weer in slaap zijn, kunnen wij ophouden en is zij voor dit leven daarvan bevrijd.”

Om haar innerlijk leven legden wij nu een dicht waas, opgehouwd door concentratie en krachtigen wil. Na een kort oogenblik was deze ziel van die opdringerige en verwoestende kracht bevrijd en genezen. Dectar zei tot den man: „Gij kunt haar laten slapen, in haar slaap zal zij genezen. Al die vreeselijke gaven zijn thans uit haar weg.”

„De Goden zijn gedankt.”

Bij een andere zieke genas ik een man van hevige koortsen.

Dectar zei: „Zie je, Venry, alles is nog steeds in je bewust en nu kun je weer als vroeger genezen.

Nu gaan wij naar een wonderlijk geval, beste Venry, en ik denk dat wij thans het gezwel kunnen wegnemen. Maar het geschiedt op Isis. Kom, volg mij.”

Ook nu traden wij een armoedige hut binnen, want de rijken kwamen naar den Tempel en kregen andere hulp, daar de kamers van Isis gevuld zouden blijven. De arme menschen werden meestal voor niets geholpen, toch werden soms hun gaven aanvaard.

De moeder van den zieke verwelkomde Dectar en riep haar kind tot zich. Het was een jongen van een jaar of acht en achterlijk. Dectar zei tot mij: „Stel je op hem in, Venry. In het hoofd zit het gezwel.”

Dectar legde zijn rechterhand op het hoofd van het kind. Ik volgde hem en ik zag, wat hij sou waarnemen. In het hoofd lag een klein maar ernstig gezwel. Ik kon duidelijk waarnemen dat het rijp was en dat men het nu kon verwijderen. Na korten tijd keerde Dectar in zijn eigen leven terug en zei: „Héb je gezien, Venry, hoe duidelijk het gezwel is'? Daardoor is het kind wezenloos.”

Tot de moeder zei hij: „Gy komt met hem naar den Tempel. Morgen moet gij bij ons komen en dan zullen wij het kind genezen. De jongen blijft eenige dagen bij ons en keert gezond tot u terug.”

Wil je zijn als
op aarde en het liever uit mijn eigen mond hooren? Het is alles zoo lief van je.

Luister dan, mijn vadertje, ik zie nü reeds het kindje, dat ons zal worden gegeven, als we die hoogere bewustwording zijn binnengegaan. Daar ben ik weer en dan voor de derde maal

je Angelica. -O, mijn lieve ziel toch. Ik zal dan je moedertje
zijn. Mijn dierbaar wezen, mijn stuk van mijzelf. Ik bemin
je zoo echt en zoo duidelijk, ik weet het. God laat het me zien
en Voelen. Luister je nog? • “
We gaan ons nu daarvoor klaarmaken. Schrede na schrede
145
gaan we verder omhoog. Wij beiden, m’n lief vadertje. Dan
eerst zullen we de wetten beleven, zooals God het gewild
heeft, en vader èn moeder zijn.
Ach, is het niet machtig, dat wat ik nu reeds zie en voel?
Daarnaar verlangen wij allen, zegt mijn meester, of het leven
stond hier stil. En dat is immers niet mogelijk. We moeten
toch aldoor verder en dieper in het vader- en moederzijn
overgaan, eeuwigdurend. God is immers Zélf vader en moeder?
Heb ik je dat al niet op aarde verteld, mijn lieveling,
hoeveel dagen en uren zijn er sindsdien voorbij gegaan? Het
lijken wel eeuwen, zooveel beleefden we, en zoo is het goed!
Als je straks bij mij terugkeert en wij weer wandelen gaan
in onze sfeer, en we de vogels groeten en de bloemen, dan,
mijn alles, zal ik je een groot geschenk geven. Jou, mijn ziel,
mijn dierbaar leven, en het zal je heel gelukkig maken.
Daarmee wacht ik je op in onze sfeer, en met de volheid van
m’n groote liefde, ik zal je omarmen en kussen, als je terugkeert
na de vervulling van je mooie taak.
Ik heb met mijn meester gesproken, m’n lieveling. Nee, nü
mag je niet denken. Nu moet je je oogen sluiten en niet willen
weten wat het geschenk is, dat ik je dan geven ga. Het moet
een verrassing blijven. Op aarde kan dat, daar kun jé een
verrassing geheim houden, als dat noodig is. Zul je niet
denken?
Mijn allerliefste Ziel, ik zal nu wachten, tot je weer tijd hebt
om met mij te praten. Ik neem nu je hoofd in mijn handen
en mijn lippen raken je gelaat en je mond. Ik kus je...
Rein is mijn liefde voor jou, rein en eeuwigdurend.
Ik zie je nog — nog zie ik je, maar nu ga je in je eigen kind
over. Dag mijn lieve, lieve vadertje. Dag mijn Ziel.”
Heilig is het wat ik heb mogen hooren, geen woord is mij
ontgaan. Ik mocht lezen in Angelica’s diepste innerlijk en
onderging de gevoelens, die haar woorden stuwden, de ruimte
in, regelrecht naar vaders hart. Ik durf vader niet aan te
kijken; liefst zou ik me heel klein maken en wegschuilen.
146
Waarom kon hij dit heilige, dat toch alleen voor hem bestemd
was, niet voor mij afsluiten. Of liet hij het mij opzettelijk
meebeleven, had hij er een bedoeling mee? Dat moet
het wel zijn! Maar weet hij dan niet/dat ik er naar hunker
om ook zóó te mogen liefhebben? Dat ik brand van verlangen
naar zulke woorden, zulke gevoelens? Dat ik als hij „vadertje”
genoemd wil worden?
Dit zijn nu geesten, engelen! Hoe natuurlijk zijn zij in hun
liefde. Zóó groot, zóó diep kan de liefde tusschen twee zielen

dus zijn. Mijn God, mijn God, mijn hart dreigt te barsten, ik heb gevoeld wat het zeggen wil lief te hebben; dit is grootsch, dit is ontzagwekkend! Ik kan het niet aan, help mij nu dit te dragen, o God.

En God verhoort mijn gebed. Of is het vader? Het wordt lichter in mij en de brand, door het liefdegevoel van vader en Angelica ontstoken, dooft. Ik kan me weer oprichten en weet nu, dat 'het vader is, die me daarbij helpt.

Even heb ik mogen leven in hun beider liefde en ik dacht verpletterd te zullen worden onder de macht van dit gevoel.

Hierin leven dus Vader en Angelica-----------

„O, mijn Vader in den hemel, is het bereiken van deze liefde voor een ieder van Uw kinderen weggelegd? Heet dit nu waarachtige liefde? Bedoelde Uw Zoon, Jezus Christus, het zóó, toen Hij in Uw heiligen Naam den menschep beval zich de liefde eigen te maken? En is dit nu de liefde, waarvoor op aarde zoovele menschen den dood ingaan? Schiep U Uw kinderen daartoe hemel en aarde, öm ons de gelegenheid te geven ons in de liefde te bekwamen?

Maar, mijn God, dan heb ik nog nimmer werkelijk lief gehad. Wat waren mijn gevoelens op aarde in vergelijking met die van vader en Angelica? Zeker — er was warmte in mij, maar nu ik de kracht en de heiligheid heb mogen beleven, die van de liefde tusschen die beiden uitgaat, weet ik, dat ik ook in dit opzicht nog alles te leeren heb. Leer mij liefhebben, mijn God, leer mij waarachtig lief te hebben alles, alles wat leeft!

- Wilt U mij helpen?”